

A remény keresztútja

Bevezető

Jézust kísérik szenvedésének útján. Az állomásokon megidézzük egy-egy pillanatát mindannak, amit megélt. És minden állomáson megidézzük egy-egy társunkat is – ma élő fiatalokat –, akikkel mindaz megtörténik, ami Jézussal is megtörtént: sötétben vannak, egyedül, igazságtalanságban, kietettségekben, elesve, majd újra és újra felkelve, majd erejüktől is elhagyottan.

Közös bennük, hogy a reményt keresik: egy apró sugarát a fénynek, ami minden sötéten áthatol, egészen a szívig ér, és azt üzeni, hogy az élet és a méltóságod erősebb mindennél, ami veled történik.

Jézus útja a mi utunk, és a mi utunk az övé. Mert így akarta. Mert ahogyan ő, úgy mi is Isten egyetlenjei vagyunk.

Induljunk vele, kapaszkodjunk az ő hitébe, és kapaszkodjunk egymás élet-vágyába!

1. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust

A kimondott szó nyomot hagy. Abban is, aki mondja és abban is, aki hallja. Először gyerekkorában mondták neki otthon, hogy „rossz gyerek vagy, nem lesz belőled semmi.” Minél többször hallotta, annál inkább elhitte magáról. Az iskolában sem kapott sok biztatást; ráolvasták a „milyen ember lesz így belőled?” és a „majd mész árufeltöltőnek” ítéleteket. Mostanában már saját magának mondja ezeket, belsővé váltak az igazságtalan, szeretetlen szavak. Önmaga pilátusává lett.

Jézus is hallja az igazságtalan rágalmakat. A sok bekiabált vád között némán áll. Most nem hallatszik hangja annak, aki egy gyengéd mondattal gyógyítani, szabadítani képes. A gyáva földi hatalom lesújt és Pilátus szavai Jézus életébe kerülnek.

Ebben a reménytelennek tűnő helyzetben egyetlen szó számít igazán: az Atya szava. Ő pedig ezt mondja: te vagy az én szeretett fiam... te vagy az én szeretett lányom! Ebbe kapaszkodom, ezt akarom fülemben hallani újra és újra. Erre a szeretetre szeretném építeni az életemet.

IMA

Felelet: Nyisd meg fülemet a Te szavadra!

Jézus, amikor önmagamot igazságtalanul bírálom...

Jézus, amikor másokat rágalmazok...

Jézus, amikor megbénít a némaság...

2. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet

Itt van ő – Isten egyetlenje. Rá nehezedik egy nagy súly. Egy fájdalom, egy veszteség. Rátelepszik, maga alá gyúri. Nyomja a mellkasát, fojtogatja, szorongással árasztja el. Olyan hatalommal teszi ezt, hogy azt mondja: az élet nehezedik rá. Pedig ez az életnek csak egy pillanatnyi szelete. Az éppen adott valóság. De ez súlyával, erejével és sötétjével együtt elég ahhoz, hogy az élet és annak értelme ne látszódjék. Így van ő itt – teher alatt. Egy olyan teher alatt, amit nem kért, nem választott; hanem ami adatott.

Itt van Jézus – Isten egyetlenje. Vállára vette a terhet. Vállalta. Beleállt az elkerülhetetlenbe. A teher a kereszt súlya, a megaláztatás, az igazságtalanság. A teher a magány, a kitettség. A teher a hatalmasok fölényeskedése, szavainak kifordítása, a gúny. Teher, hogy magára hagyták. És teher, hogy nem tudja, meddig tart a szenvedés és a sötét. Mégis úgy dönt, hogy hogy vállalja. És vállára vette. A hordozás mellett döntött – és azok mellett, azok nevében, akikre ráborul ugyanez a sötét.

Hol van a remény? Nézz Jézusra! Nézd a pillanatot, a vállalás pillanatát: vállára veszi, ami adatik. Honnan ez az erő? Honnan ez a méltóság? Akard te is ezt a hitet! Akard te is ezt az erőt! Akard a bizonyosságot, hogy van a lényed mélyén egy pont, egy fényforrás, amit semmilyen sötét nem tud elnyelni, amit semmilyen erő nem tud elnyomni. Akard a hitet, hogy Isten egyetlenje vagy. Hogy a sötétben is, a magányban is, a gyalázatban is megtartott vagy.

IMA

Felelet: Te járj velünk!

Jézus, amikor ránk tör a sötét, ...

Jézus, amikor egyedül vagyunk a nehézzel, ...

Jézus, amikor mindenhez gyöngék vagyunk, ...

3. állomás: Jézus először esik el a kereszttel

Az elesések, a kudarcok meghatározóak. Az a mondás járja, hogy azokból jobban és többet lehet tanulni, mint a sikerekből. Amikor valami nem sikerült neki, akkor megijedt. Főleg azért, mert büntetés várt rá, megtorolták rajta annak a teljesítménynek a hiányát, amire nem volt képes. Ezen kívül még amiatt is félt, mert teljesen egyedül maradt a kudarcélménnyel. Senki nem nyújtott segítő jobbot, senki nem mesélte el neki, hogy a hibázás természetes és fel lehet állni belőle. Ettől a súly még nehezebbé vált.

Jézus teste megtört. Vértől ázottan vánszorog, lábai összerogynak. A testi erő határai megmutatják magukat. Szinte nyomát sem látni a 33 éves, korábban fizikai munkát végző, ereje teljében lévő férfinak. Messze még az út vége.

Hol találok reményt ebben a helyzetben? Ez az állomás nem csak az elesésről, hanem a talpra állásról is szól. Jézus folytatja útját. Pontosan tudja, hogy hova tart. Küldetése, célja van. Mindeközben a kereszttbe kapaszkodik, amit értünk visz, értünk ölel, értünk fog ráfeszülni. A saját, személyre szabott keresztedet nem tudod átruházni, nem tudsz elbújni előle. Egyet tudsz tenni: kapcsolódsz hozzá, megismered és azzal az erővel viszed, amilyennel éppen tudod. Mindig csak egy lépést egyszerre. Így lesz az elesésed és a felállásod kapcsolódás ahhoz a Jézushoz, aki kereszttel a hátán ment tovább.

IMA

Felelet: Segít tovább menni!

Jézus, amikor túl régóta vagyok lent...

Jézus, amikor azt hiszem, nincs erőm...

Jézus, amikor nehéz fejlődni, mozgásban maradni...

4. állomás: Jézus édesanyjával találkozik

Itt van ő – Isten egyetlenje. Vágyik egy találkozásra anyával. Édesanya-élményre vágyik. Ölelésre, elfogadásra. Egy olyan pillanatra, amelyben minden benne van, ami éltet és megtart – és nincs benne semmi, ami egyébként kettejük között lenni szokott: elvárás, ferde nézés, elviselés-érzés. Arra vágyik, hogy vágyai, érzései megjelenhessenek, és megérkezhessenek anyához. Ehhez anya is kell.

És itt van ő is – szintén egyetlenje Istennek. Anyára vágyik ő is, de anyát soha nem kaphatta meg. Illetve de – csak arra nem tud emlékezni. Anya csak három hónapos koráig tudta őt ölelni. Addig vigyázott rá. Óvta – testével is. Nemrég hallott róla olyanoktól, akik ismerték. Azt mondták, törékeny asszony volt. Azt mondták, jó volt. Finom volt és törődő. És áldozat. Az ő útján nincsen anya – neki ez az állomás kimaradt.

Itt van Jézus – Isten egyetlenje. És Mária, az anya: az egyetlenje a Földön, aki jelenlétével hordozni tudja őt. Ez az állomás mindkettejük állomása. Szenvedésük útján találkoztak. Sebeikkel megérkeztek egymáshoz. Tekintetükkel hordozzák egymást. A csönd van: szó nélküli üzenete annak, hogy „látlak, itt vagyok, tiéd vagyok”.

Hol van a remény? Nézz Jézusra és Máriára! Nézz rájuk, mint tieidre, mint hozzád tartozókra. Amikor tekintetük találkozik, ott vagy te is: megszületsz Mária szívében, mint az ő gyermeke. Mostantól Mária az ég anyai tekintete rajtad.

IMA

Felelet: Legyél anyánk!

Mária, amikor nincsen kire néznünk, ...

Mária, amikor nem tudunk magunkra nézni, ...

Mária, amikor egyedül vagyunk könnyeinkkel, ...

5. állomás: Cirenei Simon segít vinni Jézus keresztjét

Vágyott egy barátira, akire támaszként tekinthet. Jól esett volna neki egy olyan ember közelsége, akit nem hagy érintetlenül az ő fájdalma. Aki mellé lép és valaki keveset, de mégis átvesz a terhéből. A másik ember teherbíró szeretetére szomjazott. Jól esett volna azoknak a közelsége, pillantása, akik nem akarják kioktatni arról, hogyan kellett volna máshogyan dönteni, hanem csak egyszerűen mellé lépnek egy kis időre. Csak annyi időre, hogy erőt gyűjtsön, levegőhöz jusson, megpihenjen és aztán folytassa tovább.

Jézus váratlan segítséget kap. A keresztnek ettől nem lesz új tulajdonosa. De megcsillan valami az emberben lakó részvétekből és jóságból, ami képes hordozni a másikat. Ez a szeretet nem ment meg a fájdalomtól, nem szabadít meg a szenvedéstől, de kapcsolódik, és nem hagy egyedül.

Fájdalommal, tisztelettel és szeretettel szoktunk megemlékezni Jézus szenvedéséről. E két férfi, az erős és az erőtlen találkozásában megjelenik a remény. Reménnyel tölt el a gondolat, hogy amikor hordozhatatlannak tűnik számomra a kereszt, akkor Isten mellém rendel valakit. Az előző állomáson a részvét megmutatta szelíd női arcát Máriaiban, most férfi arcát mutatja meg Cirenei Simonba. Ez a részvét arra használja minden erejét, hogy másoknak segítsen.

IMA

Felelet: Lépj mellém!

Jézus, amikor vívódom, hogy másnak segítsek...

Jézus, amikor jól esne másra támaszkodni...

Jézus, amikor megkísért a gondolat, hogy nem számíthatok senkire...

6. állomás: Veronika kendőt nyújt Jézusnak

Itt van ő – Isten egyetlenje. Cipeli terhét: mindazt, amit az élet rárakott, vagy amit hozzávágta, amit nem tudott elkerülni. Vonszolja magát: azt a valóságot, amivé mindez tette. Így van egyedül a hideg sötétben, így teszi fel újra és újra a kérdést, hogy miért? Miért van mindez, és mi az értelme mindennek? Ezen az úton minden találkozás, ami nem a sötétet dagasztja, és nem a fájdalmat fokozza, ajándék. Kicsi fény-sziget az éjszakában. El is tesz minden emléket. Táskája tele van ilyenekkel: mozijegy, csokipapír, üzenetes TopJoy kupakok, vonatjegyek, kavicsok, cukor stickek kávézókból. Élet-lenyomatok olyan pillanatokról, amelyek képesek voltak azt üzeni, hogy nem vagy egyedül.

Meglátott az utcán egy koldust. Egy másik embert, egy másik hordozót az ő saját sötétjében. Odament hozzá – két hordozó találkozása – és odaadta neki szendvicsét: azt, ami még elfért a táskájában a sok emlék között. És megnyílt az ég. Fény lett a sötétben. Mindkettejük sötétjében, és a világ sötétjében is. Ők voltak azok. Isten egyetlenjei.

Itt van Jézus – Isten egyetlenje. Ugyanezen az úton, mindannyiunk útján. A közöny, az idegenség és a magány falát egyszer csak áttöri egy törékeny nő. Nem szól, nem akar megoldani, csak egy kendőt nyújt. Csak egy kendő. Ez a tett képes megtörni a sötét hatalmát. Ez a találkozás egy sziget a szenvedés útján, egy élet-émlék a folytatáshoz, hogy az ezután következő sötét ne tudjon végérvényes sötét lenni. Mert ami most történt, az visszavonhatatlan: az élet megjelent és nyomot hagyott.

Hol van a remény? Szemléld ezt a pillanatot: Veronika és Jézus pillanatát. Lásd meg: a magány és a sötét fala soha nem tud annyira erős lenni, hogy egy törékeny érző szív át ne tudna hatolni rajta – hozzád. És te sem tudsz annyira gyenge és törékeny lenni, hogy amikor eljön a te pillanatod, ne tudnál ott teremni, ahol éppen rád van szükség – a te szívedre és a te érzéseidre.

IMA

Felelet: Add, hogy lássalak!

Jézus, amikor csak emlékeimbe tudok kapaszkodni, ...

Jézus, amikor vastag falak választanak el a világtól, ...

Jézus, amikor bátorságra van szükségem, mert úgy érzem, rám van szükség, ...

7. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel

„Már megint?! Hát nem tanultál az előzőből?” – gyakran hallotta ezeket az elmarasztaló szavakat. Közben a szégyen és a büntudat egyre erősebb lett benne. Maga sem örült annak, hogy visszaesett, hogy újból ugyanazt a hibát követte el. De sosem látott arra jó mintát, hogyan tehetné másképp. Azt sem tudja, vannak-e rá saját eszközei, képességei, amikre tudna támaszkodni. Lassan kezdte elhinni, hogy képtelen a változásra. A tökéletességet várták tőle, a hibázásra való képtelenséget.

Félúton vagyunk a megváltás felé, Jézus ereje egyre kevesebb. Jó lenne itt a földön megpihenni, erőt gyűjteni, így maradni. Megvan annak a kísértése, hogy félúton félbeszakítsunk mindent. Ám ez elveszi a fókuszot a küldetésről. Jézus válasza az állhatatosság. Kevesebb az ereje, tovább tart a talpra állás, de folytatja az útját.

Szinte érthetetlen, hogy milyen erőből megy tovább Jézus, hiszen nem elég, hogy elesik, még ütlegelik is a katonák, hogy menjen tovább. Túl akarnak lenni a keresztfeszítésen. De a megváltást nem lehet siettetni. Maradj most ennél a pillanatnál, képzelj magad elé: egy megtört test összeroskad, de valahogyan feltápáskodik és folytatja útját. Mennyi erő van benne! Mennyi rejtett erő van benned is! Milyen sokféle arcát mutatja az erőnk ezen a keresztúton!

IMA

Felelet: Veled együtt állok talpra!

Amikor megkísért a gondolat, hogy föladjam...

Amikor azt mondom magamnak, hogy nincs több erőm...

Amikor utamon keresem, hogy merre van tovább...

8. állomás: Jézus vigasztalja a síró asszonyokat

Itt van ő – Isten egyetlenje. Útján egyedül: magát vonszolva, újra és újra elesve, meg nem értve. Sokan vannak, akik sajnálják: barátok, barát-félék, tanárok, szomszédok. Kifejezik, vagy látszik rajtuk. Vagy sejtethető, hogy a háta mögött összesűgnak. Megrendülnek rajta, sorsán, történetén. Vagy nem tudják hova tenni azt, ami vele történik. De mindig eljön az este, amikor egyedül marad. Amikor nincs mellette senki. Annyira nehéz eldönteni, hogy a sajnálás valódi-e, testvéri-e, valami olyasmi-e, aminek neki lehet támaszkodni, amiből erőt lehet meríteni, vagy pedig csak annak fontos, aki sajnál.

Itt van Jézus – Isten egyetlenje. Ugyanígy van vele is. Asszonyok siratják. „Ne miattam sírjatok, hanem magatokat sirassátok és gyermekeiteket” – mondja nekik. Nem kér a szájalomból. Tudja az útját. Azt, amit tesz, önzóonosan teszi. Mintha abból a bizonyosságból szólna, amely tudja, hova megy, ugyanakkor tudja azt is, hogy miben hagyja itt az őt siratókat. Mintha azt mondaná, hogy ez a világ így, ezekkel a pusztító energiákkal gyermekeiteknek egy kegyetlen hely.

Hol van a remény? Nézd Jézust ebben a találkozásban! Engedd, hogy hasson rád ez a szabadság a szenvedésben! Nem mondhatjuk, hogy szereti az útját, de járja azt. Amihez ragaszkodik, az nem ez az út; és ami viszi előre, nem ezek a hangok. Valami mélyebb van itt, valami egészen elemi és egészen személyes. Valami, ami egészen az övé. És így van veled is. Ott van benned, mindennek a mélyén a bizonyosságod, hogy helyed van a világban. Hogy Isten egyetlenje vagy. Hogy az Élet beléd írt történetét nem tudja átírni semmilyen sötét.

IMA

Felelet: Szólj hozzá!

Jézus, amikor elborít az önsajnálát, ...

Jézus, amikor csak sajnálnak, ...

Jézus, amikor tétlen vagyok mások sajnálása közben, ...

9. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Van az a kísértés, ami nem enged szabadulni. Utánunk nyúl, nem ereszt, behálóz és aztán egyedül hagy az elesésben. Először megcsillan benne valami vonzó, ami miatt a rabjai leszünk. Ő például a hazugság rabja lett. Könnyebb volt nem kimondani a fájdalmas igazat, így tanulta meg önmagát védeni. És így épített ki magáról egy olyan ideális képet, amilyen mindig is szeretett volna lenni. De minden egyes hazugsággal újabb és újabb eleséseket szenvedett el önmagában. Hogyan lehet ebből felállni? Ki lesz az, aki mellé szegődik és akivel végre egyszer őszinte tud lenni?

Jézus harmadik elesése azt mutatja, hogy már nagyon közel a beteljesülés. Ismét porba sújtott helyzetbe kerül. Lehet, hogy már nem is tud felállni és úgy cipelik oda a kivégzés helyére. Karnyújtásnyira van a Golgota csúcsa. Már egészen közélről látja azt a helyet, ahol hamarosan minden összeomlik és minden újjáépül. Valami mást is megsejt erről a helyről, ami a mi szemünk előtt még rejtve van.

A harmadik esésnél olyan helyre értünk Jézussal, amit ismét beterít az emberi tökéletlenség és brutalitás. Őt pedig reménnyel tölti el, hogy küldetése célja közel van. A tekintetünket nem azokra emeljük, akik a tömegben állnak, sem azokra, akik hangosan kiabálnak. Egy valakire figyelünk: aki a porban fekszik, a szegényre, a szabadulni vágyóra, az erőtlentre. Mert az a reményünk, hogy amikor őt észrevesszük, akkor Jézust vesszük észre. Micsoda lehetőség!

IMA

Felelet: Add, hogy meglássalak!

Jézus, amikor nem találom a küldetésem...

Jézus, amikor megkísért, hogy csukott szemmel járjak a világban...

Jézus, a tömegben...

10. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Itt van ő – Isten egyetlenje. Nem akarta. Sodródott, forgott körülötte minden. Egyedül volt, nagyon egyedül. Kiszolgáltatva a sötét erőnek, a sötét akaratnak. A méltóságát maga alá gyűrő akaratnak. Csak a félelem volt vele. Először csak kicsit kért tőle ez a sötét. Aztán még egy kicsit, és még egy kicsit. Végül a kicsikből a minden lett. És a sötét megmutatta örvénylő mélységét, majd lerántotta róla a kevés mindent, ami védte, végül pedig beszippantotta és magáévá tette. Sötétté tette, összetörte, megsemmisítette és eldobta. Maradt utána a nagy csönd, az üresség, a kifosztottság és a szégyen. Nem akarta. Ez nem ő volt. De ez lett. Szégyenné lett.

Itt van Jézus – Isten egyetlenje: Meztelenné tették. Szégyenné tették. Egyedül mindenki előtt. Kiszolgáltatva a sötétnek: annak a sötétnek, amely elnyeli a méltóságot, az ő méltóságát. De ez nem ő. Ez nem lehet ő. Ő nem a szégyen – ő hordozója a szégyennek. És hordozója a mi szégyenünknek.

Hol van a remény? Nézd Jézust! Mindent elvehetnek, de a méltóságot nem veheti el semmi. A test összetörik, a lélek összegyűrődik, az örvény magával ránthat és a sötétség mindent elboríthat. Megborzadva elfordulhatnak tőled, de a méltóságodat, a tényt, hogy Isten egyetlenje vagy, senki nem veheti el tőled. Ebben van az erőd ma – itt a sötét egyedülben – és ebben van holnapod értelme.

IMA

Felelet: Borítsd rám köntösöd!

Jézus, amikor egyedül vagyok szégyenemmel, ...

Jézus, amikor megtépázzák méltóságomat, ...

Jézus, amikor feltépődnek sebeim, ...

11. állomás: Jézust keresztre szegeznek

Minden alkalommal, amikor bátorságát összegyűjtve azzal próbálkozott, hogy jobb ember legyen, aki jobb döntéseket hoz, valaki vagy valami mindig visszahúzta. „Azt hiszed külön vagy másoknál? Kutyából nem lesz szalonna.” Nem volt még olyan erős, hogy ezektől a külső és belső hangoktól teljesen függetleníteni tudja magát. Ezek a pillanatok ismét odaszögezték abba az állapotba, ahol mozdulatlan és másoknak kiszolgáltatottá vált. Nem akarták elengedni, le volt tiltva a változás.

Most így ruhátlanul a szenvedés nyomai még egyértelműbbé válnak Jézus testén. Bár a keresztet sosem taszította el magától, a katonák gondoskodnak arról, hogy fizikailag is egy legyen vele. Odaszögezik. Idegen test töri meg azt, aki Isten számára szent. És a magasba emelik azt, akitől mindannyiunk élete függ.

Nehéz megtalálni a remény nyomait ebben a helyzetben. De próbáljunk most belehelyezkedni Jézus szemmagasságába. Innen nézzünk rá a keresztnak erre az epizódjára. Küldetése végső állomására megérkezve látja a teljes képet. Ha előre néz, a távolba, akkor látja a várost, kicsit távolabb a világot. Ha letekint, akkor látja az embereket, a testvéreit, akik mindenfélék. Ha feltekint, az Atya ott van vele. Ég és föld között kifeszítve lassan minden értelmet nyer. Küszöbön a halál, de küszöbön az új élet is. Mindannyiunké.

IMA

Felelet: Rád tekintek, Uram.

Amikor erőmet keresem...

Amikor szenvedő mellett állok...

Amikor küszöbön a változás...

12. állomás: Jézus meghal a kereszten

Itt vagy te – Isten egyetlenje. Volt már úgy, hogy azt érezted, hogy vége? Hogy elfogytak a lehetőségeid és elfogyott az erőd? Hogy elfogyott mindaz, ahogyan magadat felépítetted, hogy elfogyott az, ami vagy? Megvan az érzése annak, hogy elfogytál? Vagy ha nem te, akkor valaki a közeledben – valaki neked fontos? És ezáltal benned is valami meghalt – volt már ilyen? Ismerős az érzés, hogy már csak egy leheletre futja az erődből, egy utolsó, ami arról szól, hogy vége? És ismerős a félelem belenézni abba a sötétbe, ami ezután jön? Belegondolni, beleborzongani abba, hogy mi van a veszteség után – milyen az a minőség, ami a mindentől való megfosztás után keletkezik? Ez az az érzés, ami arról szól, hogy belőlem nem jön több, nincs már itt sem képesség, sem erő arra, hogy az élet új irányt vegyen – mert elment az élet és eltűntek az irányok.

Itt van Jézus, Isten egyetlenje. Figyeld, hogy mit mond. Először ezt: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem.” Ismerős? Hányszor mondtad te is. És Isten, aki ebben a sötétben olyan távolinak tűnik, hogy szinte nincs is, befogadja ezt a kiáltást. Szívéig hatol a magány eme sikolya. És Jézus mondja utána ezt is: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet”. A távoli, a láthatatlan Isten Atya lett. És aki így szól, az megérkezik, az átad, az rábíz. A magány sikolyából a mély bizalom sóhaja lett.

Hol van a remény? Ezen a ponton, és a következőkben alighanem csak azt lehet mondani, hogy sehol. Itt már nincs remény, mert itt a halál van. Innen már nem lehet feljönni. De várj! Kérlek, várj! Hallgasd Jézust! Azt mondja: „Atyám!”. Odaadta Istennek erőtlenségét. Odaadta Istennek halálát. Mintha azt mondaná: „Atyám, nekem végem van. Ami az enyém volt, az elfogyott. Itt te kezdődsz és a te erőd.” Szomjazzd ezt a hitet! Szomjazzuk együtt! Szomjazzuk ki a pillanatot, hogy Isten a legmélyebb ponton, a legnagyobb sötétben és űrben elkezdődik bennünk.

IMA

Felelet: Vezess az Atyához!

Jézus, amikor úgy érzem, nincs tovább, ...

Jézus, amikor úgy érzem, nincs senkim, ...

Jézus, amikor úgy érzem, nincs már értelme, ...

13. állomás: Jézust leveszik a keresztről és anyja ölébe fektetik

Megnyugvást adott volna neki, ha a szenvedésében olyanok érintik, akik feltétel nélkül szeretik és elfogadják őt. Lázás betegség idején jól jött volna egy szülői ölelés, egy homlokon megpihenő kéz. Akár iskolai, akár kapcsolati nehézség adódott, jó lett volna két befogadó, kitárt kar, akik megölelik benne a fájdalmat. Vagy már nem ismeri milyen ez, mert elhalványult az emléke, vagy sosem volt ilyen tapasztalata.

Jézus élettelen testét szerető gondoskodás veszi körül. Nagy körültekintéssel, tapintattal és finomsággal emelik le, ne sérüljön még ennél is jobban. Mária ölében tartja, ölelésével azt üzeni: Sebeiddel együtt is az enyém vagy, nálam biztonságban vagy, itt nem bánthat senki.

Ebben a jelenetben szükségtelen szavakat keresni. A mozdulatok mindennél többet elárulnak. Bármilyen összetört vagyok, lehet, hogy alig van bennem élet, meghalt bennem valami, mindannyiunk anyjának fontos vagyok és átölel. A halálban sem vagyok egyedül. Akár ölelt anyai szeretet a születésemkor, akár nem, életem minden megtöretésében gyengéden karjaiba zár az, akit testvérem, Jézus az utolsó szavaival mellém rendelt.

IMA

Felelet: Tarts meg engem!

Mária, amikor maga alá gyűr a nehézség...

Mária, amikor nem tudom magam szeretni...

Mária, amikor keresem a biztonságomat...

14. állomás: Jézust sziklasírba temetik

Itt van ő – Isten egyetlenje. A szobájában ül és rajzol. Egy pályázatra fogja beadni. De leginkább azért, hogy csináljon valamit. Hogy kirajzolja magából azt, ami belül van. Azt, amibe be van zárva. Azt, amivel egyedül van. A telet rajzolta le. A kép előterében egy nagy fa, kopasz ágakkal. A háttérben több ugyanilyen fa. A fák csupaszok, mozdulatlanok, élettelenek. Tél van. Ezt a címet is adta neki: tél. Télen minden halott, mozdulatlan – mint ahogyan mozdulatlanságban van ő is. És télen fázás van – mint ahogy fázik ő is. És magány van, egymás melletti magány – ahogyan őbenne is. A képet elemezve lesz figyelmes arra, hogy madarakat is rajzolt. És a madár mozog, és a madárnak van hangja. A halott télben mégis mozdul az élet, és hírt ad magáról. A jelen pillanatot rajzolta, a telet, de a képen megjelent a holnap tavasza.

Itt van Jézus – Isten egyetlenje. Eltemették egy sziklasírba, és sírja elé egy követ hengerítettek. A tanítványok, a még megmaradt követők ezzel a kővel lezártak egy történetet. Amiben hittek, kudarcnak tűnik. Az út, amin elindultak, zsákutca. Az ember, akit szerettek, elveszett. Minden a kudarc-értelmezést támasztja alá. Ez is egy téli kép. Az elfogyott élet képe. Egy lezárt történet képe.

Hol van a remény? Figyeld a képen a csöndet – a fák csöndjét! Figyeld Jézus sírjának mozdulatlanságát! És hallgass bele mélyen a te mozdulatlanságodba, csöndedbe! Csak figyelj, add át magad a csöndnek, ne akarj megoldani – hisz látod, ebből a helyzetből nem lehet kimosogni. Ha kitartó figyelemmel vagy a télben, akkor jelen lehetsz abban a pillanatban is, amikor a tavasz meghozza a rügyekbe az életet. Nem a fa hozza meg magának ezt az erőt, hanem a nap fénye. És ha kitartó figyelemmel, erőtlenséged megélésével vagy jelen mozdulatlanságodban, akkor jelen lehetsz, amikor a kő megmozdul. Ne süss, ne oldj meg, csak legyél. A tél dolga a tavasz kivárása. Az Élet nem szorul zsákutcába – és a Mindenség is azt akarja, hogy élj. Mert Isten egyetlenje vagy.

IMA

Felelet: Oldozz fel!

Jézus, amikor megfagyott bennem az élet, ...

Jézus, amikor a holnapom elé szikla gördült, ...

Jézus, ha nem akar múlni a sötét, ...

A remény keresztútja

Befejezés

Életet ajándékozó Isten!

Jézus keresztútján, és a mi utunkon is, nehéz téged így szólítani. A sötétből és a porból nehéz felnézni rád, akit életünknek ezekben a pillanataiban nem látunk. Kérünk, tarts életben bennünk a reményt, hogy te átlátsz minden sötéten, hogy látsz bennünket, és nem közömbös számodra mindaz, ahogyan vagyunk, és ami velünk történik. Tartsd bennünk ébren a reményt, hogy nincs az a kő, ami ne tudna mozdulni, nincs az a vég, ami szavadra ne tudna kezdetté válni, és nincs az a fájdalom, ami méltóságunkat véglegesen tépázni tudná.

Hatalmas Isten, ne hagyd magunkra minket! Ne hagyd magára a téged kereső világot! Hozd el a harmadik napot, a fény napját, az új élet első napját – hogy meglássuk mindannak az értelmét, amit most még szétesve látunk, és megtaláljuk helyünket az általad elgondolt világban.

A keresztút elmélkedéseit Szabó László Sch.P. és Kalmár Petra írta.